

ῆλπισεν ὅπερ Κύειον. βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῷ ἐσιν. Οἱ φοβάμνοι τὸν Κύειον ἦλπισαν ὅπερ Κύειον, βοηθὸς καὶ ὑπερασπιστὴς αὐτῷ ἐστι. Κύειος μυηθεῖς ἡμῶν, δίλογησεν ἡμᾶς, δίλογησε τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, δίλογησε τὸν οἶκον Αἴαρῶν, δίλογησε τὰς φοβάμνους τὸν Κίειον, τὰς μικρὰς μὲν τὴν μεγάλων. Προδείπ Κύειος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ὅπερ τὰς Τιχὺς ὑμῶν. Εὔλογημένοις ὑμεῖς τῷ Κυείῳ, τῷ ποιήσαντι τὸν χρανὸν καὶ τὴν γῆν. Οὐ χρανὸς τῷ χρανῷ τῷ Κυείῳ, τὴν δὲ γῆν ἔδωκε τοῖς Τιχοῖς τὴν αἰθρώπων. Οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσσοι σε Κύειο. ὅδε πάντες οἱ παταβαίνοντες εἰς ἄδειαν. Αὐλὴ μεῖς οἱ ζῶντες δίλογησομεν τὸν Κύειον, δόπο τὰ νηῶν, καὶ ἔως τῆς αἰώνος.

ΑΛΛΗΛΟΤΙΑ. ΦΑΛΜΟΣ. ριδ. 114.

Ηγάπησα, ὅτι εἰσακέστεται Κύειος τῆς φωνῆς τῆς δεῖσεως με. Οὕτι ἔκλινε τὸ δέσμον τὸν ἐμοὶ, καὶ ἐφ ταῖς ιμέραις με διπηκαλέσομαι. Πειρέχομε ὀδῖνες Θανάτου, καὶ ίνδωνοι ἄδειαν εὑροσάμε. Θλίψιν καὶ ὄδιακαν εὑροῦ, καὶ τὸ ὄνομα Κυείος ἀπεκαλεσάμεν. ὁ Κύειος ῥῦσαι τὴν ψυχὴν με. Εἴλεύμων ὁ Κύειος καὶ δίκαιος, καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλεῖ. Φυλάσσων τὰ νήπια ὁ Κύειος, ἀπαπεινάθλει, καὶ ἔσωστέ με. Επίτρεψον ψυχή με εἰς τὴν αὐτάπαυσιν σα, ὅτι Κίειος δύνηργέτοσέ σε. Οὕτι ἔξειλετο τὴν ψυχὴν με ἐν Θανάτῳ, τὰς ὄφθαλμάς με δόπο δακρύων, καὶ τὰς πόδας με δόπο ὄλιθηματος. Εὐαρρεῖσθαι ἐνώπιον Κυείος ἐν χώρᾳ ζώντων.

Δόξα.

ΑΛΛΗΛΟΤΙΑ. ΦΑΛΜΟΣ. ριέ. 115.

Επίσδεσα, διὸ ἐλάλησα, ἐγὼ δὲ ἀπαπεινάθλει σφόδρα. Εἴγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκδάσει με, πᾶς αἰθρώπος ψύστης. Τί αἰτηποδώτω τῷ Κυείῳ πεφύτη παῖτων, ὃν αἰτηπέδωκέ μοι; Ποτέιου σωτηρίας λήφομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυείος διπηκαλέσομαι. Τὰς δύχας με τῷ Κυείῳ δόπο-